

Unohtunut totuus

Ihmiskunta on uskonnollisen elämänsä puolesta jaettu suuriin kansanryhmiin, joista kullakin on oma uskontonsa, oma maailmankatsomuksensa ja oma suuri henkilönsä, jota se uskonnon perustajana ja Jumalan lähettiläänä kunnioittaa ja palvelee. Kristikunta viettää tähän aikaan oman Mestarinsa syntymäpäivän muistojuhlaa. Muissakin uskonnoissa on suuria Jumalanpoikia, Mestareita, Maahatmoja – miksi heitä nimitetäänkin – joita muut kansat kukin kohdastaan kunnioittavat ja palvelevat.

Kristityt sanovat, että Jeesus Kristus on tullut ilmoittamaan ihmisille Jumalan ja pelastamaan heidät pimeydestään; buddhalaiset taas sanovat, että Buddha on tuonut maailmaan tiedon vapautuksen tiestä, ja muhamettilaiset uskovat, että Muhamet oli se profeetta, joka toi totuuden ihmiskunnalle.

Joka paikassa tunnustetaan, että nämä suuret ihmiset ovat tuoneet totuuden maailmaan. Ihmetellen täytyy sentähden kysyä: Miksi sitten totuutta niin vähän on maailmassa? Miksi on niin paljon syntiä, niin paljon sortoa, petosta ja vääryyttä maailmassa? Niinkö puutteellinen Mestarien ilmoittama elämäntotuus on ollut, vai niinkö vähäsen ihmiset siitä välittävät? Vastaus tähän kysymykseen ei ole kovinkaan kaukainen. Jos tutkimme ihmiskunnan „pyhiä kirjoja“, jos otamme selvää Mestarien opista, silloin heti löydämme vastauksen, ja se on sangen yksinkertainen: ihmiset eivät tiedä, mitä heidän suuret Mestarinsa ovat opettaneet; ihmiset ovat unohtaneet sen alkuperäisen sanoman, minkä Jumalan sanansaattajat ovat tuoneet maailmaan. Meillä kristikunnassa puhutaan paljon Jeesuksesta Kristuksesta ja kehoitetaan hänen neuvojaan noudattamaan, mutta harvat ovat itse asiassa ne ihmiset, jotka todella tietävät, mitä Jeesus on opettanut ja mitä kristinusko syvimmiltään on. Meille kyllä on opetettu yhtä ja toista: sellainen on Jumala, hän on lähettänyt ainoan poikansa maailmaa vapahtamaan j. n. e. Mutta mitä hän teki maan päällä? Siihen vastataan lyhyesti: „hän teki hyvää“, eli, kärsi ja kuoli ristillä.

Jokainen todellinen kristitty tuntee kuitenkin, että hänen täytyy saada sielulleen muuta ravintoa, täytyy juuri saada tietää, mitä Jeesus itse on opettanut. Tämä Jeesuksen oma opetus on joutunut unhoon, samoin kuin Buddhan todellinen oppi ja Muhametin. Senpä tähden on tarpeen meidän aikanamme ottaa selvää siitä, mitä Mestarit ovat opettaneet. Vuosisatojen kuluessa on näiden opetusten ympärille koottu kaikenmoista muuta, joka peittää yksinkertaisen ytimen ja estää ihmisiä pääasiaa näkemästä. Tästä johtuu, että ihmisten ajatuselämä tulee sekavaksi, ja myöskin että käytännöllinen elämä tulee sotkaiseksi ja mutkikkaaksi, vaikka sen pitäisi olla rehellistä ja yksinkertaista totuuden kirkaassa valossa.

Mikä on sitten se sanoma, jonka ihmiskunnan opettajat ovat tuoneet julki? Se suuri totuus, että me ihmiset olemme „yhtä Jumalassa“, että meitä elähyttää sama henki, että me siis kaikki olemme veljiä. Tämä on luonnon tosiasia eikä riipu siitä, josko siihen uskomme tai ei. Me olemme sisässämme yhtä, meissä asuu sama suuri henki, ja ainoastaan ruumiimme ovat toisistaan erillään. Tämä yhteinen henki kärsii; se kärsii siitä, ettemme osaa vaelttaa sen yhteydessä vaan loukkaamme luonnon korkeinta lakia. Maailma on unohtanut sen yksinkertaisen tosiasian, että me ihmiset olemme veljiä. Jotkut yksityiset sen sisässään käsittävät nyt niinkuin kaikkina aikoina, mutta tähän asti ei ole sitä saatu ihan julkisesti opettaakaan. Niitä, jotka siitä ovat uskaltaneet puhua, on poltettu ja piinattu tai ajettu pois ihmisten ilmoilta. Kristikunnankin Mestari kuoli tämän tähden väkivaltaisen kuoleman.

Mitä tämä syvimmältä merkitsee, että kaikki olemme veljiä? Jos itseämme tutkimme, huomaamme, että ihmisessä, paitsi näkyväistä ruumista, on ajatuksia ja tunteita. Asuuko veljeys näissä? Ajatteleeko ihminen, tunteeiko hän, toimiiko hän aina kuin veli? Ei. Joskus veljeys pilkistää näkyviin hänen ajatuksistaan, tunteistaan tai teoistaan, mutta se ei ole niiden ainainen asukas. Missä veljeys sitten asuu nyt ja yhäti luonnon muuttumattomana tosiasiana? Se asuu vähän korkeammalla, vähän syvemmällä, siinä, jota tahtoisin kutsua ihmisen puhtaaksi sydämeiksi. Me olemme veljiä sydämessä. Ja ihminen on oikeastaan sydän . . .

Tämä on Mestarien suuri ilmoitus. Sitäkö maailmassa uskotaan? Ei ollenkaan. Maailmassa on aivan eri käsityksiä ihmisestä. Kun ajatellaan ja puhutaan ihmisestä, niin aina ajatellaan joko hänen fyysillistä ruumistaan tai hänen ajatuksiaan tai tunteitaan, mutta ei uskalleta tunnustaa edes itselleen,

että ihminen on se sydän, joka on kaiken tämän takana, se inhimillinen sydän, joka rakastaa, kärsii, toivoo ja riemuitsee hyvästä ja oikeasta, ja että ihmisiä oikeastaan erottaa toisistaan ainoastaan ulkonaiset verhot, jotka rakentuvat sydämen ympärille.

Ulkonaisesti ihmiset ovat jaettuina eri kansoihin, lahkoihin, yhteiskuntaluokkiin, ikäarvoihin ja sukupuoliin. Kristityt luulevat olevansa kristityitä ulkonaisissa verhoissaan ja he ovatkin useimmiten „kristityitä“ *ainoastaan* ulkonaisissa verhoissaan. Jos he olisivat kristityitä sanan alkuperäisessä merkityksessä, niin he tietäisivät olevansa sydämiä. Sama koskee buddhalaisia ja muita kansoja. Kristitty sanoessaan itseään kristityksi ajattelee, että Jumala hänelle on erityisellä tavalla ilmottanut itsensä, ja tämä ajatus erottaa hänet muista ihmisistä, olkoot he vapaa-ajattelijoita, „pakanoita“ tai teosofeja.

Jos otamme toisen esimerkin ja katsomme yhteiskuntaoloja, huomaamme, että ihmiset ovat ikäänkuin varustetut eri arvonimillä, yksi on „köyhä, oppimaton“, toinen „rikas, sivistynyt“, yksi on „työmies“, toinen „virkamies“, jopa yksi tietää olevansa „kuningas“ tai „keisari“. Kaikki nämä nimitykset eivät ole sitä eikä tätä. Fyysillinen ruumis voi omistaa rikkauksia tai olla köyhä; ajatus voi olla hyvin koulutettu ja rikassisältöinen tai köyhä ja laiminlyöty ja hitaasti toimiva; tunne voi olla hienostunut ja kuninkaallinen tai karkea ja pintapuolinen, mutta se erehtyy, joka luulee todellisen ihmisen sisältyvän tähän. Se iloinen sanoma, jonka suuret Mestarit ovat tuoneet maailmaan ja tahtoneet mieliimme painaa, kuuluu: me ihmiset olemme jumalsyntyisiä olentoja, sillä me olemme kotoisin jumalallisen elämän totuudesta ja rakkaudesta, ja jokainen meistä on puhdas inhimillinen sydän. Ulkonaisissa verhoissamme, joihin olemme puetut, voi olla kaikenmoisia aineksia, vikoja ja puutteita samoin kuin hyveitä ja kykyjä. Ruumiimme voivat olla kauniisti puettuja tai ryöpytyksiä peittämiä, tunteemme voivat olla vapaan ylpeitä tai himojen kahlehtimia, ajatuksemme voivat olla älykkäitä, vilkkaita tai tyhmiä ja hitaita, mutta ihminen itse ei ole tätä, vaan hän on sisimmässään veljesrakkautta ja totuudenjanoa uhkuva sydän.

Oi sitä ihmistä, joka tämän tietää! Toisella tavalla hän katselee maailmaa kuin tietämättömät. Vaan eipä hänen elämänsä ole ruusuilla kulkemista. Puhumatta siitä, että hän usein tulee väärinkäsitettyksi, ottaa hän vielä osaa siihen sisäiseen salaiseen kärsimykseen, jota tuntee kaikissa ihmisissä asuva jumalallinen henki. Tämä henki on kuin ristiinnaulittu Kristus, kuin kallioon kytketty Prometheus, jonka tuskat johtuvat siitä, että me ihmiset olemme niin sokeita ja tietämättömiä.

Mutta itsekkäästi ei tietäjä-ihminen kärsi. Personalliset sieluntuskat ovat hänestä kaukana. Hänen sielussaan asuu rauha, sillä Mestarien sanoma, että ihmiset kaikki ovat veljiä, ei suinkaan ole mikään surullinen, pelkurimainen sanoma, vaan arkailematon iloinen totuus. Totuus on kuin kaksiteräinen miekka ja se ihminen, joka on päässyt tietoon siitä, tuntee itsessään totuuden voiman eikä voi yksipuolisesti katsella maailmaa. Suuri totuus ihmisten veljeydestä hengessä ja sydämessä on joutunut ihmisiltä unohduksiin. Sen tehtäväksi, joka totuuden näkee, jää koko elämällään todistaa ja muistuttaa maailmalle unohdettua totuutta. Eikä hänen elämänsä silloin kulu hukkaan. Hänen esimerkkinsä vaikuttaa. Yhä useampi ihminen alkaa aavistaa, mitä elämä on ja kuka ihminen on. Ja tämän näkeminen on tietäjän sanomaton riemu, se on hänen sydämensä joulujuhla.

Pekka Ervast.